

ведливиятъ свѣтъ съ каквото ще позорно име да го кръщава. — Къмъ Тинка: — Ти трѣбва да разчетешъ веднага писмото.

Т. — На Магда: Ще го разчета, маминко, само ми го дай.

М. — Дава ѝ писмото. — Не ми трѣбва нищо друго, освенъ да ме увѣришъ, че Митко е живъ и здравъ. Повече не искамъ отъ тебе.

Т. — Разглежда писмото. — Митко... Митко е живъ и здравъ. Ние скоро ще бждемъ заедно. Ще бродимъ гори и пещери между скали, обрасли само съ еделвайсъ. — Цѣлува писмото. Следъ кратка пауза: — Но това писмо трѣбва да бжде унищожено. Такава е нашата клетва. — Скъсва писмото и го смачква въ ржцетѣ си.

И. — Отива къмъ Тинка. — Дъще, опомни се, що вършишъ?

М. — На госпожа Иванка: — Оставете я. Азъ съмъ доволна. — Къмъ Тинка: — Ела, моето дете, ела. — Тръгва къмъ Тинка, която приближава.

Т. — Къмъ Магда: — Маминко!

М. — На Тинка: — Прости ме, Тинке, ако те огорчихъ. Но едно те моля: да доведешъ сина ми живъ и здравъ. Азъ ще го крия въ дънъ-земя тукъ.

Т. — Божичко!

М. — Не, моето дете. Ти ще го доведешъ или ще му съобщишъ да дойде. Да не се страхува, защото нищо престѣпно не е сторилъ. Той си е изпълнилъ отечествения дългъ, колкото е можелъ.

Т. — Маминко!

М. — Доведи го. Азъ ще се боря срещу цѣлия свѣтъ за него, ако нѣкой би помислилъ да иска предаването му. Той е мой синъ и при това едничкѣ синъ.

Т. — Почти унесено; къмъ Магда: — Да, азъ знамъ, че ти обичашъ Митко и бихъ го довела, но не съмъ спокойна. Азъ се боя. Боя се не за себе си, а за него, за Митко.

И. — Господи, Господи! Азъ не мога да издържа мжкитѣ на моето чедо въ тоя домъ и ще си отида, ще си отида. — Въ това време откъмъ свода се задава Зафировъ.